

Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Krvavá čepel

KIO KAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG,
Schanzenstraße 6-20, 51063 Cologne, Germany
Translation © Jan Mrlík, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
CHERRINGHAM SERIES 11 - BLADE IN THE WATER
vydaného v roce 2014
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-592-9

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž kotvil u břehu Temže kousek od městečka, a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Svatojánská noc

Ray Stroud opatrně kráčel po bílé čáře uprostřed silnice, která vedla k Cherringhamskému mostu. Dnešní noc byla tak zatraceně tmavá – měsíc nesvítil, sotva rozlišil travnaté okraje vozovky po obou stranách, ale pole za nimi už neviděl, přestože věděl, že někde tam za křovím jsou.

Když odcházel z druhého mejdanu (*nebo to byl už třetí?*), uzavřel takovou směšnou malou sázku sám se sebou: že dojde až k mostu bez toho, že by ho srazilo nějaké auto nebo neviditelný kandelábr, a zatím to vypadalo docela dobře.

Určitě k tomu přispělo, že ve tři hodiny ráno po téhle silnici sotvakdy něco projelo.

Ale na druhé straně, kdyby se v této noční době *hnalo* z kopce nějaké auto, dalo se počítat s tím, že za volan-tem bude sedět jiný opilý nebo zkouřený starý hipík, jako byl Ray.

Tak to bych tu blbou sázku prohrál, pomyslel si.

Pak ho napadlo: *Oč jsem se vlastně vsadil?*

Nakonec si vzpomněl: Když dojde až k mostu a přežije to, ubalí si další cigáro. *Hurá! To by bylo docela fajn...*

Díval se před sebe a dál soustředěně kladl jednu nohu před druhou na bílou středovou čáru.

Byl si dobře vědom, že při chůzi dost vrávorá. *Nemáš se co divit, Rayi, ty starej pardále. Však jsi do sebe hrnul pivo poctivejch osm hodin v kuse.*

Ale na druhé straně – osm hodin není zas *tak* moc.

Jak stárnu, nějak začínám ztrácet výdrž.

Pak si vzpomněl – *no jasně!* Na zahradě vzadu za Jezovým domem přece také potají vykouřil jeden joint. *Hodně jemný pokouření. Ale po čase je to přece jen cejtit.*

Žádný div, že se mu chvílemi zdálo, jako by se mu bílá čára pod starými teniskami nějak kroutila.

Zamžoural na oblohu. *Za chvíli už bude světlo. Rozhodně nejvyšší čas zalízt do postele.*

Všechn ten blázinec kolem Cherringhamské regaty mu pořádně zamíchal s hodinami, které obvykle věnoval spánku – a to ještě ten slavný podnik ani nezačal.

Představa, že by měl pracovat, ho nijak zvlášť nelákala, ale prachy nebyly k zahození. Jenom samotné přípravy k regatě zabraly řadu dní, kdy ho bolely ruce i nohy a na dlaních mu naskákaly puchýře.

Celý týden vylepoval po městečku plakáty a zaměstnali ho i prací v terénu, takže stříhal a prořezával keře, sekal trávu, rozmísťoval cedule se zákazem parkování a vykládal z nákladních aut bedny s pivem. *Jo, po tomhle člověk dostane nějakou žízeň...*

A protože mu peníze vypláceli na dlaň, naprosto přirozeně se k tomu také pojily dlouhé noci, během kterých mzdou propíjel. Vůbec mu to nedělalo těžkou hlavu. Pořád mu každý den několik babek zbývalo, a ty ukládal do tajné plechovky od čaje, kterou měl v příborníku na *Magnolii*, své staré bárce vyvázané o kousek výš nahoře na řece. *Stará, ale pořád se drží na vodě!*

Jak se dalo čekat, někteří místní lidé regatu doslova nenáviděli. Bylo jim proti srsti, že se naráz v městečku

objevila spousta cizích přivandrovalců. Většina jeho parťáků, se kterými se scházel u Ploughmana, se na to dívala stejně: „Všichni ti nafoukaní parchanti s nablejskanejma kárama a velkejma bílejma loděma a party stanama a stánkama, kde prodávají Pimm’s a podobný brečky, by se měli sebrat a táhnout sakra zpátky do Londýna!“

Ovšem i někteří lidé z cherringhamské honorace, kteří vyrostli v městečku a blízkém okolí, měli plné zuby regaty a všeho, co se k tomu pojilo. Ty zase rozčilovalo, že se prázdná pole plní stany a nákladáky a přijíždějí tam všelijací trhovci v odrbaných džínsách, kteří si tam staví stánky a opékají burgery a roztahují se tam s dodávkami, které jsou upravené na pojízdné čajovny, a tu a tam některý z nich něco štípne.

Zatracená regata – všude kolem hotová noční můra!

Pravda byla nepříjemná, Rayovi to ale ani v nejmenším nevadilo. Bohatí nebo chudí, pro něho to vyšlo nastejno. Koneckonců to trvá jen několik červnových dní a on si díky tomu přijde na slušných pár liber.

Rozhlédl se kolem a uvědomil si, že došel až k mostu. *To je zajímavý – kvůli tomu přemejšlení mi půlka cesty uběhla jako nic...*

Na polích při pravém břehu níž po řece sotva zahlédl obrysy velkých otevřených stanů, které celý týden pomáhal stavět. V mizerném světle nejasně viděl po obou stranách starého kamenného mostu barevné prapory a vlajky, nezbytnou součást výzdoby kvůli regatě, které ovšem teď v noci vypadaly tmavé a šedivé.

Pod mostem slyšel hučet řeku, jak se přelévala přes jez a bublala na kamenech. Přímou před ním se objevil obrys mýtné budky stojící uprostřed mostní vozovky.

Dobře, velmi dobře – došel až sem a pořád je naživu.

Takže jsem vyhrál!

Podařilo se mu zvládnout opravdu heroickou výzvu. Je čas ubalit si cigaretu.

Opustil bílou středovou čáru, přešel k užoučkému dlážděnému chodníku na okraji mostu, opřel se o kamenné zábradlí a stácel si cigaretu.

Pak ji zapálil a zhluboka vdechl kouř.

Ach, není nic lepšího než první cigareta po ránu.

Nebo že by to byla ta poslední v noci? Hmm, to je opravdu obtížná intelektuální otázka...

Shlédl dolů na hladinu Temže, která se leskla o šest metrů níž a svižně se hnala mezi oblouky mostu.

Pak se otočil a podíval se proti černému proudu řeky. Předjití obloha dávala právě dost světla na to, aby rozlišil dlouhou řadu bárek a hausbótů kotvících u levého břehu v řadě dlouhé skoro kilometr, jež se táhla nahoru směrem k inglestonskému kostelu.

Zahlédl i svou bárku *Magnolii*, i když jen jako tmavý stín až skoro na konci řady.

Na žádném člunu se nesvítilo. Všichni spali jako dudci. *Ti mají kliku, šmejdi.*

Ale všichni přece nespali. Na černé vodě nedaleko *Magnolie* postřehl nějaký rychlý pohyb.

Přimhouřil oči, aby lépe viděl. Copak to je – že by nějaká plovoucí troska? Kmen starého stromu, který proud snáší po řece?

Nebo je to člun a v něm nějaký syčák, který přemýšlí, co by vyvedl za lumpárnu?

Během posledního týdne došlo k několika vloupáním. Také se objevilo pár případů vandalismu. To se ostatně v době konání regaty dělo pokaždé, když se do městečka přivalila tlupa lidí od kolotočů a podobná cháska.

Něco podobného se nakonec dalo čekat, protože v tomto týdnu se v Cherringhamu objeví spousta mladých

povalečů z velkých měst, kteří hledají, kde by si přivydělali, a také koukají, co by mohli kde šlohnout.

Nějak jim to nemohl mít za zlé. Ray ze svých, ehm, zážitků na volné noze věděl svoje. Když někdo nechá otevřené dveře nebo okno, dá se to víceméně chápat jako pozvání, aby si člověk pomohl, no ne?

Ale že by se o to někdo pokusil na *Magnolii*? S takovým otrapou by si to rychle vyřídil! *S Rayem Stroudem si nikdo zahrávat nebude!* pomyslel si a vyplivl kousek tabáku, který ucítil na jazyku.

Hmm.

Ta věc na vodě se přiblížila.

A byl to člun – malá veslice.

Podle rychlosti, jakou loďka plula, ten uvnitř dobře věděl, jak s takovým člunem zacházet.

Rázné, pravidelné záběry, listy vesel se zařezávaly do vody bez nejmenšího šplouchnutí a loďka se k němu přibližovala hodně rychle.

To bylo zajímavé. Co za idiota může veslovat po řece teď, když je ještě noc a je tma jako v pytli? Že by trénoval na regatu? Navíc míří pryč od městečka.

Ne, to přece vůbec nedávalo smysl, tenhle člun v noci na řece... takový mrňavý laminátový prcek.

Když se loďka přiblížila ještě víc, Ray napíнал zrak a pokoušel se rozpoznat veslaře, jenže to bylo těžké, protože ten, co v ní seděl, byl k němu otočený zády.

Rozhodně šlo o chlapa – o tom se nedalo pochybovat. Jasně se to dalo poznat podle jeho postavy: široká ramena, mohl být i dost vysoký. Oblečený celý v černém jako maník ze speciálních jednotek, jak bývají ve filmech. Černou vlněnou čapku měl staženou hluboko přes uši, takže hlavu ani nebylo pořádně vidět.

Malá veslice se přihnala až pod Raye a pak vklouzla pod most, takže ji ztratil z dohledu.

A je pryč. No co, to není má starost.

Ray si uvědomoval, že kdyby přešel na protější stranu mostu a podíval se dolů, možná by dokázal pohlédnout tomu chlapíkovi do obličeje.

Jenže, sakra, on spíš bude hledět dostat se domů na *Magnolii*, uvařit si pořádný hrnek čaje a na chvíli zavřít oči, protože už to moc potřeboval.

Nedopalek vlastnoručně ubalené cigarety sevřel mezi palec a ukazováček a odstřelil ho do řeky; pak zamířil přes most a z něho sešel dolů na říční břeh.

V době, kdy Ray došel ke své bárce, se na obloze objevil první váhavý náznak svítání, ale jinak zůstávalo nebe pořád černé. Přešel po můstku na palubu a odemkl malou kormidelnu.

Proboha. Věděl, že v sedm by měl být na nohou a přidat se k chlapům, kteří budou vykopávat odvodňovací strouhu kolem největšího stanu, který bude sloužit jako pivnice.

Tři hodiny spánku. No jo, to zvládnou...

Otevřel dvířka a chystal se sejít do podpalubí, ale znovu ho upoutal nějaký pohyb na řece.

Napřed ho napadlo, že to bude ten veslař, který se teď vrací.

Ba ne.

Tohle nebyla žádná mrňavá veslice.

Kolem plulo něco většího.

Přešel na kraj paluby, aby měl lepší výhled.

Šest metrů dlouhá loď, pěkně vysoká, bílá a supermoderní – rozhodně musela být nějakého pracháče... Jachta klouzala podél vyvázaných bárek dolů po řece.

Ve vrcholícím létě nic divného.

Jenže na lodi nesvítilo vůbec žádné světlo.

Dokonce tam ani neběžel motor...

A u kormidla nikdo nestál.

Luxusní plavidlo za sto tisíc... a jen tak plyne s vodou
dolů po řece?

Loď duchů...

Ray se díval, jak se jachta sune kolem a míří k Cherrin-
ghamskému mostu.

Na trupu si přečetl zlatým písmem vyvedené jméno
lodi *Mary Lou*. A u toho „Kajmanské ostrovy“.

Ray zavrtěl hlavou.

*Tohle je problém někoho jinýho, pomyslel si. Má si na
svou loď dávat větší pozor...*

Otočil se a zamířil do podpalubí.

Nejvyšší čas se trochu prospat.

Zavřel za sebou dveře kormidelny a brzy úplně zapo-
mněl na obě lodi.

2.

Opravdová záhada

Jack sesunul slaninu a smažená vejce z pánve na talíř, na to přidal opečené plátky bagelu a vydal se z kuchyňky *Šedé husy* po schůdkách na sluncem ozářenou palubu.

Vejce, slanina. Trošku se rozšoupnu na účet artérií. Ale jednou za týden to nemůže být na škodu.

„Jdeme, kamaráde,“ houkl na svého springršpaněla.

Jakmile se jevila příležitost, že by mohl dostat kousek slaniny, Riley nepotřeboval pobízet dvakrát a klusal pánovi těsně v patách.

I když bylo pořád ještě časně, slunce začínalo pálit a pod bosými chodidly Jack cítil, jak je dřevěná paluba vyhřátá. Odložil talíř na zahradní stolek lesknoucí se novotou, vedle něho máslo a džem a potom roztáhl palubní slunečník.

Mírně stlačil píst french pressu a nalil si kávu do velkého francouzského hrnku, který si koupil, když minulý týden coural ve svém malém sportovním autíčku po Normandii.

Už je to sedmdesát let, říkal si a obhlížel slavné pláže a dlouhé řady křížů...

Rozslzel se a dobře si uvědomoval, že za to nemohou jen poryvy větru vanoucího mu do obličeje.

Viděl, že Riley trpělivě sedí po jedné straně stolku.

Jack se napil kávy a užíval si výhled z paluby.

Všechny bárky a čluny po proudu i proti proudu byly vyzdobeny – stejně jako *Husa* – červenými, bílými a modrými praporky. Barvy Cherringtonské regaty.

Jeho osobní vlaječka policejního oddělení v New Yorku se hrdě vlnila na špici malého vlajkového stožáru na zádí.

Daleko vzadu, až za mostem, viděl i vršky velkých stanů v místech, kde se bude odehrávat většina dění spojeného s regatou.

Za mostem se po proudu táhl dlouhý rovný úsek řeky se zpevněnými břehy a volným přístupem k vodě – dokonalé místo pro závodní dráhu i k oslavám, které vtisknou ráz celému nadcházejícímu víkendů. Pro závodění to byla nepochybně příhodnější část řeky než mírně meandrující tok výš proti proudu, kde stály vyvážané bárky, jedna přídí těsně za zádí té předchozí.

Vložil si do úst pořádné sousto vajec a pak otevřel výtisk *Cherrington Times*, což byly nejstarosvětější působící noviny, jaké četl mimo muzeum. Začal v novinách pátrat po programu regaty.

Tohle je panečku život, Jacku Brennane, pomyslel si.

Na chvíli ho zabolelo zbožné přání, aby měl někoho, s kým by mohl sdílet tyhle krásné chvíle... *Ne jenom někoho. Svou Katherine.*

Ale časem se naučil tyhle myšlenky odsouvat do pozadí, a tak nabral na vidličku další řádnou porci vajec a slaniny a dělal, co mohl, aby přemýšlel o něčem jiném.

Před sebou má vyhlídku na slavnostní víkend na řece, podle předpovědi počasí má být pět dní slunečno, nečekají ho žádné povinnosti, netíží ho žádné starosti.